

אשלם רק למי שאני מוכרה" נהג אז קרמרמן לומר.

אולם המשאבים הכספיים שעמדו לרשות קרמרמן לא עמדו לו כדי להסגין את כיש רונותיו הפיננסיים. הוא אומנם ממשיך לכהן כגיזבר המיפלגה, על-פי בקשתו הישית של בגין, וכדי לשמור על כוחו הפוליטי בתוך המיפלגה, אך כיום הוא מסרב לעסוק בתשלום החובות.

כאחראים על תשלום החובות מונו שניים: משה גני ויצחק שרגאי, שני חברי חרות מהשורה השנייה, הידועים בנאמנותם לבגין. סודרה להם לישכה בקומה ה-11 של מצודת זאב, ובה הם מקבלים את כל בעלי החוב המגיעים ללישכתו של בגין ונשלחים ממנה אליהם.

לשניים יש שיטה פשוטה להלוטין. הם משתדלים להוציא מבעלי-החוב את הצ'קים שחזרו, כדי שלא תהיה לאף אחד מהם עילה להגיש תביעה פלילית כנגד החתור מים עליהם, ונותנים להם צ'קים אחרים לתאריכים מאוחרים יותר. אולם פעמים רבות מדי קרה, שגם הצ'קים המאוחרים חזרו, והנושים אינם מסכימים להחליף אותם בשלישית ודורשים רק מזומן. תהילה מנסים לשכנע אותם בנועם, אך אם אין מצליחים בכך מגרשים אותם מהחדר.

כשעבר חוק הקונסולידציה של המיפגות את הקריאה הראשונה בכנסת, נשמו ראשי חרות לרווחה. לא ברור כמה צריכה היתה חרות לקבל בעיקבות חוק שערוי רייתי זה, שהיה קנונייה בין חרות למיפגות-העבודה, כדי לכסות את חובות שתי המיפלגות הגדולות. בתחילה טענו ראשי חרות כי חובותיהם מגיעים ל-15 מיליון לירות בלבד. לא נקפו שבועות ספורים, והסכום הוגדל ל-30 מיליון לירות. אחרי שברור היה כי החוק יאשר, הודלף לעי תונות כי החוב מגיע ל-60 מיליון לירות, ואילו עתה הוא עומד על 80 מיליון לירות. התיקונה הגדולה של חרות היתה, כאמור, חוק הקונסולידציה. אולם כבר שבועות מיספר לאחר שהחוק עבר בקריאה ראשונה בכנסת, תוך כדי זעם ציבורי, החלו מגיעות השמועות על כוונת ראש הממשלה יצחק רבין להמית חוק זה מיתת-בישקה שקטה. רבין נבהל מן הזעם הציבורי, וי החליט להופיע כמי שאינו נותן לחוק שערוייתי זה לעבור, למרות תמיכת מיפגות-שלו בו ותמיכת חרות.

לפתע הסתבר למנהיגי חרות, כי הי ישועה שהיתה כה קרובה אליהם הסתלקה, וכי עליהם להתמודד עם אלפי נושים המרי מוג, עם מוסדות בנקאיים, עם מלווים בריבית-קצוצה ומה שגרוע מכל, עם גוביי המאפיה שאינם נוהלים בשום אמצעים, על איתן ליבני הוטל לפתוח במגבית בין חברי המיפלגה בארץ. היה ברור כי מקורות חרות לכספים מחבריה סתומים כימעט לגמרי, מאחר שאוהדי התנועה, הי עשירים והעניים, כבר נתנו את כל שהיה ביכולתם, לדיברי ליבני הגיעו כבר התי רומות לכמה מיליוני לירות, אך האמת היא שרבים תרמו לחרות בצ'קים של המיפלגה עצמה — צ'קים שאינם שווים את הנגיד שלהם.

חרות החליטה לצאת למגבית בחו"ל. השנורר הקבוע-כימעט של המיפלגה, ח"כ חיים לנדאו, נשלח כבר פעמיים לארצות דרום-אמריקה, שם יש לחרות סניפים וי אהדים חזקים. דובריה של חרות, ד"ר אליהו ("אלי") בן-אלישר נשלח לארצות הברית, כדי לבדוק את נכונות אוהדי התנועה במדינה זו לתרום. בגין עצמו הבטיח, כי אם יכלו כל הקצינים, ייצא הוא עצמו לארצות-הברית ולדרום-אמריקה כדי לעזור למגבית.

בינתיים אין למגבית זו תוצאות משמעותיות, אולם ראשי המיפלגה חוששים כי בעוד שהיא לא תצליח לגייס כספים רבים, היא תביא לכך שהסוכנות הבטל את הכספים שהיא נותנת לחרות לפי הי הסכם של הסוכנות עם המיפלגות.

רק שלא יישפך דם!"

פני חרות עומדות עתה מיספר דרכים כדי להינצל מהשואה, או לפי חות לדחותה. הדבר הדחוף ביותר הוא להגיע לידי הסדר עם ראשי המאפיה, לתת להם ערבויות-כבוד שיתקבלו עלי ידיהם.

סיפר השבוע אחד ממקורבי גובי הי מאפיה לכתב העולם הזה: "אם בגין יתחום לי על צ'ק או שטר, אני מוכן לדחות את החוצה לפועל. אם בגין לא יתחום, לא יעזרו להם כל המילים היפות. אנחנו נוציא מהם את הכסף עם מיץ. תאמין לי, אני מכיר את החבר'ה שמחזיקים את הי

חבטה למנהיג

מנחם בגין, הנערץ על חברי מיפלגתו הוותיקים, אשר רבים מהם היו פקודיו באצ"ל ושייכים למישפחה הלוחמת, נמצא פעמים אחדות במצור בביתו או בלישכתו, כאשר בעלי-החובות באו לדרוש ממנו, אישית, לכסות את חובותיהם. באחת הפעמים אף הותקף בגין על-ידי נושה נרגז.

חקירת המישטרה גילתה כי הכתובת לי מיטען החבלה לא היתה אירדור עצמו. מניחי המיטען התכוונו לעורר-דין אחר היושב באותם מישרדים, עורך-דין רוני מילוא (מילקובסקי). מילוא, הקשור בי עסקים עם ארדור, קיבל לידיו את הי טיפול המישפטי בנושא החובות של חרות, והוא מייצג את המיפלגה כאשר הנושים פונים דווקא לדרך החוקית.

מילוא זכר כי פעמים אחדות, כאשר דחה פנייה של נושים לתשלום מידי, הם איימו על המיפלגה, דרכו, כי עוד יהיו צרות. המאיימים ביצעו, איפוא, את איומם. הצהרותיו של יורם ארדור ליבני, כנראה, את המדור, וגובי העולם-החתחון החליטו להראות את נחת-זרועם בשנית.

באחד הבקרים, לפני כשבועיים, גילתה בתו בת ה-17 של ח"כ איתן ליבני, לבנת-חבלה ליד דלת דירת הוריה, ברחוב כצנלסון 19 בתל-אביב. המישטרה הועקה, פירקה את הפצצה וקבעה שוב: "גובי העולם התחתון הניחו אותה".

מייד לאחר שהניחו את הפצצה אצלי בבית, התקשרו אלי והודיעו לי כי זו רק אזהרה. גם אצל ארדור היה מונח פתק ליד מיטען-החבלה. שאמר, אזהרה! סיפר השבוע ח"כ ליבני. "אני לא פוחד מהם, וגם המישפחה שלי לא. גם אשתי וגם אני היינו לוחמים באצ"ל, והעולם-החתחון לא יכול להפחיד אותנו. הבת שלי אינה פוחדת וגם הן שלי, רבסרן בצבא. בי וודאי שאינו פוחד מפושעים".

אך בחרות החלו חוששים. "אנחנו לא משתמשים בשומרי-ראש", אמר איתן ליבני, ואומנם, המיפלגה לא שכרה שומרי ראש לראשיה. בגין עצמו, שלו ביקשו להצמיד שומרי-ראש אשר יגן עליו ועל בני-ביתו, סירב. למרות זאת קיבל השוער של מצודת זאב היראות ללוות את בגין לכל מקום שבו לא נמצא בנימין, נהגו הוותיק של בגין, ולשמש לו שם כשומר ראש. השוער, איש-אצ"ל ותיק שאף נסגר באחת ההתפלגויות שהיו לאצ"ל עם הי בריטים, אינו מניח לבגין, ומלווה אותו כצל בכל אשר יילך.

צ'ק

תמורת צ'ק

יזבר המיפלגה ח"כ יוסף ("יוסי קה") קרמרמן נשא את ידיו בכניעה. הוא לא הצליח להתגבר על חובות המיפלגה שכניזברה מונה. אך כשנכנס לי תפקידו כגיזבר המיפלגה, כדי להציל אותה מהתמוטטות כספית, ערך קרמרמן מיספר שינויים אשר לדעתו יכלו להציל את חרות. הוא סגר את העיתון היום שגרר הפסדים עצומים, דרש לרכוש בידיו את כל הכספים הנכנסים למיפלגה — כספי הכנסת, הי סוכנות, המגבית היהודית וכספי התרומות — ואליהם צירף כספים אישיים שלו. קרמרמן גם דרש שאיש מהמנהיגים, כולל בגין עצמו, לא יתערב בצורה שבת הוא יחזיר את חובות המיפלגה, ולא ילחצו עליו, לעשות פרוטקציה לאנשים מסוי יימים אשר המיפלגה חפצה ביקרם. "אני

חרות, ובידו צ'ק על סך 5000 לירות, אשר חזר מהבנק ללא כיסוי. הצעיר סירב להזי דהות בשמו, אך דרש בקולגיות רבה כסף מוזמן תמורת הצ'ק. יונה סירבה להכניס אותו לחדרו של בגין, וכשהחל הלה, שהיה בחור גבוה, שרירי ואדום-שיער להשתלול במישרד, היא דרשה ממנו לצאת החוצה. הוא סירב ותיקף את יונה.

המישטרה הועקה מייד למקום, אולם הצעיר הג'ינג'י הסתלק עם הצ'ק שלו עוד קודם שהגיעה כשהוא מבטיח כי יחזור, לא היתה זו הפעם הראשונה שהמישטרה הועקה למצודת זאב בחודשים הי-אחרונים. "אחת לשבוע בממוצע", סיפרה אחת מעובדות חרות, "אנחנו מועיקות את המישטרה לכאן. מאז התקרית שהיתה עם יונה, שאנחנו מועיקות את המישטרה בכל פעם שתאווירה מתחממת. אבל הברייונים מסתלקים עוד לפני שהמישטרה מגיעה".

פניות של הנהלת חרות למחוז תל-אביב של המישטרה, בבקשה להציב שמירה קבועה ליד מצודת זאב וליד ביתו של בגין, נידחו על-ידי המישטרה בטענה שאין ברשותה כוח-אדם לכך. אך בעוד שאפשר להשתלט על אוהדי חרות, ולהרגיעם בעיקר באמצעות מילים טובות של המנהיג בגין, או בעזרת צ'קים גדולים יותר ולתאריכים מאוחרים יותר — אשר בציור אליהם באה תמיד הבטחה, שלעיתים קרובות אינה מתקיימת: "הפעם זה יהיה בסדר" — אי-אפשר היה להרגיע בצורה כזו גורם נוסף, שניכנס לחוך מערבולת החובות של חרות.

גובי המאפיה

מיספר בעלי-חוב אשר, לדיברי אנשי מנגנון המיפלגה, שמותיהם ידועים, מכרו את הצ'קים שלהם לקבוצת ביריונים, מאפיה של גביות חובות. בעלי-החובות הגדולים אשר החליטה, כי החובות של חרות אבודים, ניסו להציל חלק מכספם ומכרו את הצ'קים למאפיה. תמורת 40-50 אחוזים מהסכום שהיה נקוב בהם.

לפני שביריוני המאפיה, אשר שמותיהם כפי הנראה ידועים לראשי המיפלגה, ניגשו לפעול בשיטות הידועות להם, הם ערכו כמה סיווריאומים במצודה, והבטיחו לי ראש המגבית של המיפלגה, ח"כ איתן ליבני, ולגיזברה יוסף קרמרמן, כי אם החוב לא יישרע, הם יינקטו לי חוקה.

איומי המאפיה לא עזרו, והמאפיה עברה מדיבורים למעשים. לפני מיספר שבועות הודיע ח"כ יורם ארדור למישטרה, כי מיטען חומר-נפץ נמצא בפתח מישרד, מישרד עורכי-דין ברחוב אחד-העם 106 בתל-אביב. ארדור מיהר גם למסור לעי תונות הצהרות אמיצות ביותר, מהסוג של "אנחנו לא ניכנע לסחטנות". לחוקרי-המישטרה היה ברור, כי המיטען הונח על רקע של גביות חובות, אך איש מחדרות לא הבין מדוע נבחר דווקא איתן דור כקורבן המאפיה, וזכה בעיקבות זרתי בפירסום נרחב. ארדור לא טרח להסביר זאת, אבל

זכות למזכירה

זכירתו של בגין, הותקפה אף היא על-ידי אחד הנושים, שדרש לקבל כסף מזון מן עבוד צ'ק של מיפלגת חרות שחזרו.

צ'קים. הם לא יותרו על גרוש אחד, אפילו אם יצטרכו להיכנס לבית-סוהר.

האפשרות שהם ייכנסו לבית סוהר, היא אפשרות נוחה לראשי חרות. ואומנם, מני היגי המיפלגה קיבלו הבטחה ממפ"ל הי מישטרה, שאול רוזוליו, שמניחי מיטעני החבלה והמאיימים-בטלפון ייתפסו. צוות מיוחד, הכפוף למטה הארצי, הורכב כדי לגלות את הגובים. למישטרה גם ידוע מי הם הגובים מהעולם-החתחון. שבידיהם נמצאים הצ'קים של חרות, ואשר הם מניי חיהמיטענים והמאיימים-בפוטנציה, אולם ידיה של המישטרה כבולות, משום שעדיין אין נגדם ראיות.

"אני רק מקווה לדבר אחד", אמר הי שבוע אחד מראשי חרות. "אין לי ספק שבסוף גניע לידי פיתרון, אבל אני רק מקווה שלא יישפך דם ולא ייגרם נזק לרכוש, עד שיגיע הפיתרון המיוחל".